

Krishnát énekelték. Megvendégelték vegetáriánus ebéddel – ami jólesett neki –, de többet megtudva a gyöngyeikről és a frizuráikról, mint a testvéréről – távozott tőlük. Lehet, hogy valóban nem tudtak róla semmit, de lehet, hogy csak elhallgatták előtte, mert teljesen lehetséges, hogy egy lenézett és megalázott embert láttak benne, aki nem tud ellenállni a kísértésnek, vagy talán szégyellték magukat?

Így történt, hogy a fáradt Andela – az autóbuszban – hazatérőben a szentélyből, nem tudván kihez fordulni, találkozott egy ismerőssel, akitől megtudta, hogy az annak a barátja, vagy rokona, vagy valakije (ezt a részét a történetnek elfelejtette – annak a hatására, ami ezután következett) hazajött Bršadinból, ahol egy szakaszban volt Lazarral. „Mit mond, hogy van Lazar?” – kérdezte az izgalomtól el-elfulladásra Andela. „Jól van” – válaszolt az ismerős és vállat vont: „Talán.”

Lazar három nappal később meghalt. Telefonon jelentette a hírt – elcsukló hangon – Vida asszony. Andela egész nap hányt, én meg nem mentem be a munkahelyemre, hogy mellette lehessenek. Aggódtam a még meg nem született gyerekekért. Milyen világ vár rá – kérdeztem magamtól Andela hideg verítéktől ragadós homlokát tartva – mi szépet tudunk majd neki nyújtani, mire tanítjuk majd meg, és hol van az a kevés fény sugar a létünkben?

SENDULA Róbert fordítása

A HÓBA FAGYOTT MACSKA

W O L F G A N G B O R C H E R T

Férfiak mentek éjjel az úton. Dúdoltak. Mögöttük vörös folt volt az éjszakában. Csúnya vörös folt. Mert a folt falu volt, és a falu égett. A férfiak gyújtották fel. Mert a férfiak katonák voltak. Mert háború volt, s a hó ropogott szöges bakancsaik alatt. Csúnyán ropogott a hó. Az emberek körülállták házaikat. És a házaik égtek. Fazekakat és gyerekeket és takarókat szorítottak a hónuk alá. Macskák nyávogtak a véres hóban. És a néma hó a tűztől volt oly vörös. Mert az emberek szótlánul álltak a pattogó és recsegő házaik körül. Egysesknél fára festett képek voltak. Kicsik, aranyban, ezüstben és kéken. Egy ovális arcú és barna szakállú férfi volt látható rajtuk. Az emberek vadul néztek a jóképű férfi szemébe. De a házak, a házak égtek és égtek és csak

égték. E falu mellett volt egy másik falu is. Ezen az éjszakán ott álltak az emberek az ablakoknál, és a hó, a fehér hó néha rózsaszínűvé vált a távoli lángoktól. És az emberek egymásra néztek. Az állatok dübörögtek az istállóban. És az emberek bólogattak a sötétben, talán maguk elé.

Kopasz férfiak álltak körül az asztalt. Két órával ezelőtt az egyikük piros ceruzával vonalat húzott. Egy térképre. Ezen a térképen volt egy pont. Az volt a falu. És ezután az egyik telefonált. És azután a katonák megsemmisítették a pontot az éjszakában. A véres égő falut. A rózsaszínű hóban fagyoskodó nyarvógó macskákkal együtt. És a kopasz férfiaknál ismét csendes zene szólt. Egy lány valamit énekelt. És néha mennydörgött a távolban.

Férfiak mentek este az úton. Dúdoltak. És érezték a körtefák illatát. Nem volt háború. És a férfiak nem voltak katonák. De akkor az égen megjelent egy vérvörös folt. Már nem dúdoltak a férfiak. És az egyik azt mondta: nézd csak, a nap. De többé már nem dúdoltak. Mert a virágzó körtefák alatt ropogott a rózsaszínű hó. És a rózsaszín hótól nem szabadultak meg soha.

Egy félig leégett faluban elszenesedett fával játszottak a gyerekek. És akkor, akkor ott volt egy darab fehér fa. Az csont volt. És a gyerekek, ők ütötték a csonttal az istállófalat. Úgy hallatszott, mintha valaki dobolna. Bumm!, hallatszott, bumm!, bumm! és bumm!

Úgy hallatszott, mintha valaki dobolna. És örültek neki. Szép világos volt. A csont, egy macskacsont volt.

BALZAM Csilla fordítása